

Я — жертва погасаючого світу.
Я — поранений звір.
Можливо, що прибув на аероліті
І кинув довкола зневажливий зір.

Дух мій
в захопленні можливостей футурних,
І в крові — безліч архаїчних атавіз.
Я — в пестінні хмарок пурпурних,
Я — скрізь.

Я ховаю в собі всі горіння й інстинкти,
Я — синтеза поетів і мрій.
Я пережив усі конфлікти,
І дивний на мені стрій.

І коли встануть всі звірі й люди,
І коли кинуться всі предки й вороги, —
Я розстебну свої закривавлені груди
І покажу, скільки в мене снаги!

І побачать міць синтетичну й могутню,
І попрохають крові па плями й сліди, —
Я віддам всю свою силу
за хвилю незабутню —
Я — вічний, сміливий і молодий!

І так скінчиться боротьба стосила,
І ледве потушать мої хвилі віки.
І я припаду до ніг жінщини
і скажу їй: — Мила,
Дай мені відкусить шматочок
твоеї заголеної руки!

[З книги «П'єро мертвопетлює»:](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. поезії», 1990](#).